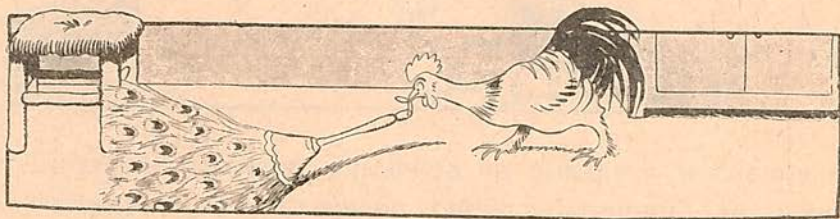

ГОРДИЯТЪ ПЪТЕЛЪ

Нѣкжде си въ единъ дворъ живѣеше единъ пѣтелъ. Той пѣеше хубаво, имаше пѣстра лѣскава перушина и се мислѣше за най-красивия пѣтелъ на свѣта.

Той смѣташе гжскитѣ, паткитѣ и другитѣ животни, които живѣеха въ сѣщия дворъ, даже и собственитѣ си кокошки, за много глупави. И затова се държеше много важно и ги презираше. Само на пауна завиждаше той пѣтелъ. Завиждаше на хубавата му дълга опашка и бѣше го ядъ, че и той нѣма такава.

И ето веднажъ му се случи да намѣри въ двора една метла направена отъ паунови пера. Съ тая метла господарката на кѣщата чистѣше лакиранитѣ нѣща отъ прахъ.

— Ето, — каза си пѣтелтъ, като взе тая метличка, — ето и за мене една паунова опашка. Сега вече нѣма да има по-хубавецъ отъ мене.

И Пѣтлю закачи опашката на себе си, изпрѣчи се срѣдъ двора, изкукурига и, почна важно да се разхожда.

Сѣбраха се наоколо му гжски, патки и кокошки и вмѣсто да се очудватъ и да го хвалятъ, почнаха да му се смѣятъ и да го подиграватъ. Дойде паунътъ и почна сѣщо

